

Kramerius, v tupetu, v hřebčíně kabátě, ani ne čtyřicetiletý, přimhuřoval oči, když šedovlasý kněz vstoupil. Neviděl dobře a také se pátera v Praze nena-
dál, věda, že se vypravil na venkov. Rád ho uvítal, posloužit však mu nemohl, protože, jak si postěžoval, nedochází již řezenská pošta.
"A co pan rytíř Jeník z Bratří, náš vlastenec — co jeho tem," vzpomněl P. Vrba.
"Už kolik měsíců mně nepsal; je se svým legionem pořád v jižních Němečích."
"Bojuje, bojuje. Aby ho pán Bůh chránil jako předlouh!"
"To měl štěstí. Rána se ma pěkně bez památky zahojila."
"Ó ti Jakubíní!" Hořkost i hněv zavaly do hlasy starého kaplana. "Co padne našeho lidu, co statečných Čechů! Ach, věřte, milý vlastenče, že bych tam rád byl, abych mrtvá těla těch našich Čechů nepohřbíval mohl pochovat a těm raněným ubožákům pomáhal."
Nemohl; jen modlitba za ně měl.
Modlil se za ně doma i nazejtří u sv. Ignáce, kde sloužil jako obýčejně mši, když v Praze meškával, a modlil se za ně a za vítězství několik dní později a celou Prahou o velikém procesi, jež se ubíralo z Týnského kostela nahoru na hrad sv. Václava.
Výšlo záhy po ránu, ohromné, nekonečné: napřed školní mládež, pak studenti, pořádky a cechy pod korouhvení, světlí kněží i mnišské řády, městský hejtmán hrabě Vratislav, primátor Ondřej Steiner, úředníci, měšťané, muži, ženy, chudí, bohatí, všechna Praha, všechna úzkostná, lehká se Praha.
Mžlo, vítr vál a roznášel neklidné a nestejně hlazol všech zvonů; světla v lucernách se kmítala, plápolala, korouhve vlály a zmítaly se nad sponou hlav prostých vlasů nebo v modrých účesech, a tupety, copy. Děst spouštěl se hustěji, pruději, ale nikdo nevyběhl ze zástupu, nikdo neuskóčil do domu, když se ohromné těleso hulo.
Zpěv zástupů rozléhal se v ulicích k mostu; stráně Petřina i královské Hradčany za ním trahly se v mlhavu dešti, jež tlumilo také pestrou barev nekonečné průvodu, jeho korouhvi i velikých červených, modrých měřozvaných deštníků, jež tu tam, ale po skrovnu, se rozepjaly nad hlavami pobožných. Karlův most byl jako makové pole v dešti.
Z té strakatiny jeho vznášel se zpěv zástupů a rozléhal se nad zkalenou řekou, k Měsíčnímu mostu, k němuž se pestrý proud průvodu valil. Tu na mostě zastával P. Vrba nadšeněji, ze srdce, když zanotovali: "Hospodine, pomiluj ny!" Měl rád tu píseň, protože byla staročeská, protože procházela, jak věřil, od sv. Vojtěcha, a volala o pokoj v zemi.
Zmoklý se vracel domů. Ale chmury v jeho nitru se trhaly. Vroucí pobožnost, jeho i všech, pozdvihla mu mysl; vlny neklidu a obav ulehaly, zvláště když se zpáteční cestou dovzděl od profesora Vydry (šel také z procesi), že generál Wartensleben neustoupil do Čech, že stojí proti Francouzům dosud na bavorské půdě.
Profesora Vydry doprovázel až k jeho bytu do Dominikánské ulice, k bývalému semináři sv. Václava (nynější německá technika). Cestou mluvili jen o vojně, P. Vrba začal také o handmilit, právě císařským patentem nařízené; ale hned "landmilit" nechal a říkal "zemské vojsko", když zaslechl, že učení profesor je tak jmenuje.
"A krom toho, vědí-li, miláčku," Vydra stánu u vrat svého obydlí, "stíží se pluk českých myslivců. Města a vesnosti si ho vzaly na starost."
"A jdou, jdou!"
"Hrnou se zrovna; myslivci a střelci se odebrali hlásit a nejvíce, z Dobříšského panství a z Křivoklátského. A ten pluk po-

táhne na hranice proti Francouzům."
"Ó stará česká udatnost zas obživuje!" P. Vrbovi zajiskřilo v očích a potěšen potřásl rukou profesora Vydry.
Sotva že se pak doma převlékl, spěchal s novinou k sousedce, staré paní Markové, aby ji potěšil. Než prorokovat porážku "těch Jakubínů" si už netroufal. Ale zrovna, když nevěstil, dostali. Stvrdilo se, co den před tím pro-
cesem proskakovalo, nejisté však, že Francouzové utrpěli porážku. Bylo to pravda. U Svarenefelda byli přemoženi. A hned na to mohl P. Vrba ohlásit nové vítězství, a ohlašoval, bez dechu skoro, že Jeho královská Vyvšenost, arcikníže Karel ztepal Francouze u Amberka a že zase už palují zpátky k Rejnu. —
Bouře nad Šumavou rachotící obrátila se opět k západu, hrozivá černava, jež nad Čechami vystala, se rozešla. To bylo koncem srpna. P. Vrba však už svým kapsovým pláštěm vnuhl. Už se nevydal nikam na cestu. Nebylo klidu.
Vojna! Vojna! U Rejna sie nastalo příměří, ale z Lombardské roviny hula se vichřice na půlnoc. Dole bylo zle. Ze všech stran kvapilo tam vojsko na pomoc. Z Prahy odtáhla skoro všechna posádka a za ní pospíchalo městem skoro co den nějaké oddělení. Ulicemi rachotily bubny, rozléhaly se pádné kroky pěšího mužstva i dusot vojenských koní.
Vojna! Vojna! Ji připomínaly hlasy polní i nemocnice plné raněných, divadlo i taneční sál. U Vusíně ve Starém městě tanečovali v prospěch vdov po těch, kteří padli při českých hranicích; v divadlech Národním (nynější německé na Ovocném trhu) i "vlasteneckém" u Hybernů půli kantáty a bráli, tam německy, tu česky, na počest arciknížete Karla, že Čechy zachránil od francouzského vpádu.
P. Vrba šel sem i tam, ač jinak chodil jen do "vlasteneckého", tleskal tu i tam, ale vše v českém; za to se v německém vypyřoval, která z těch zpěvaček je Strinasacchi, primadonna, ta slavná zpěvačka, ta římanka, která se pěkně česky naučila a zpívala loni v české zpěvochře: "Anička a Kubíček". Proto se tolik po ní shánělo a mohl na ní oči nechat. —
Doma již tak neopisoval větší památnosti české, zvláště historické. Za to se vše rozložoval, jak řídil na mapě vojnu v Itálii, řídil ji dle novin, dle domyslu, hlavně však dle svých přání. O svobození obleženou Mantovu, o níž se třásl, strožil "Jakubínům" zlé oklady a zaháněl je na outěk. Než všechny ty plány, všechna ta vítězství, která strožil v zimě i na jaře r. 1797, kazil mu a nemiloděrně bořil "francouzský nejvyšší", generál Bonapart. Vzal mu Mantovu a postupoval rychle jako vítr, až P. Vrba trnul a věřit nechtěl, dál a dál, z roviny do hor, z Italie do Gorise.
P. Vrba zčervenal leknutím, když jednoho odpoledne koncem března uslyšel v České Expedici, že Bonapart opanoval už Krajinu, že už i do Korutan vtrhl. Div že šedovlasý kněz nezakle. Mrzut vrazil se domů. Bylo tím hůř, poněvadž také stará bolest, která zpravidla na podzim mu v kolennou vrtala, přišla pojednou mimofádně teď a neobyčejně prudce. Bylo sice jasné, krásné počasí, celý ten měsíc, ale neobyčejně studené. Sotva se domů došel, druhý den nemohl ani vstát. Léžl se jako jindy, ale když bolest nechtěla polevit, poslal starost Handku pro lékaře.
Nad Prahou slévaly se zářivým dnem hlasy všech chrámových zvonů. Jejich hlazol záležal až do jazy P. Vrby, jen přemáhaje bolest, usedl na lož, sepal ruce a začal se modlit. Věděl, že se tou chvílí blíží jako loni zase veliké procesi od Týna nahoru na hrad, že je vede sám arcibiskup s velkou asistencí kněží a že jdou se zástupy volat k Bohu, aby od-

vrátil valící se neštěstí a nedal Francouzům zvíťaziti. P. Vrba seděl dlouho nevydržel. Sechvil se pod peřinu, když ho bolest zas pruději chytila.
Stará Hančička lékařka doma nezastala. Přišel teprv až odpoledne. Jak ho pater ve dveřích zahlédl, volal na něj zatínaje bolestí zuby:
"Heldičku, doktore, jdou, jdou na ty zlořečené mravence — oh!"
Když doktor Held, ještě ne třicetiletý, tmavých, hustých vlasů bez copu, hladkých tváří, v tmavomodrém, upjatém kabátě s bělostnými kadrličkami u úzkých rukávů a v bílém šátku na krku blížil se s úsměvem k loži (měl úzké nohavice a boty s kopnami), utulil se P. Vrba do žertu:
"Ale housličky dneš ne, ani anglickou cítaru, mám muziky dost, slyším andělčičky zpívat."
Tím žertem připomínal časy, kdy doktor Held, ještě chudý student, se tu u nich persistent zastavoval a nebožtíkovi farář Hejnovi na housle hrával. Často přidával k tomu pro jeho šedovlasého kaplana ještě nějakou písničku "od nás". Stavoval se u starých kněžů, když odcházel z konfide, kterou měl přes dvůr v domě. Užil tam na housle.
Po smrti faráře Hejny sem nechočil, ale styky s oselým kaplanem na dobro nepřestaly. Vidával se s ním někdy v České Expedici. Teď po dlouhém čase poprvé sem přišel — za úkolem lékařským.
Usedl u nemocného, pohovořil a tím o jeho bolestech, poradil i recept napsal a zase usedl u lože. P. Vrba se poněkud utulil. Zábloultá tvář prve bolestného vyrazu jasněla. Bolesti polevily, a řeč doktora Helda působila jako dobrá medicína, jak vzpomínal na mimulé časy, na nebožtíka je-mnostpána.
"Zrovna ho tu vidím, velebný pane, jak tadyhle" (doktor ukázal na tmavou lenošku) "schouleně sedí a poslouchá, jak holou hlavou spokojeně pokyvuje."
"Ó to bylo jiné — řp, řp," povzdechl kaplan obraceje se na bok, "a to, panečku, to bylo jeho — posledně u těch housliček. Ani se už jich někdy nemohl dočkat. Když pak zase ten chasně-
šek přijde, kdy pak on asi — To říkal kolikrát, sotva že odešel. Ano: "Ty housličky zrovna hovoří, vidíte, Matoušku — to kdy, byste ještě utulil, u lucipere."
A už se smál a drhl si temeno. "A co jsme se naškorpili, nahádali, takhle při novinách, já mu předčítal Krameriovy, vědí, a to zrovna byla turecká vojna. A on se Turků ještě bál, chudák stará. Co pak by teď říkal Jakubínům!"
vyhrkl kaplan pruději. "Ten by teď po lenošce huboval. — No, těm Jakubínům ušel." Pater Vrba mluvil rychleji, hlasitěji a potáhl se za řeči výš k polštářům, jakoby se chtěl posadit. "Ti oni zas — řekl jen tak, ale znělo to tázavě. Také jeho pohled se ptal.
"A novin dost, velebný pane."
"Ale po žádných nie, vědí —"
"Věra jsem jich slyšel u Henetů."
"U guberniálního rady?" P. Vrba najednou zafal zuby, jak náhlá bolest v kolenu zaryla; div že nezasténal. Mladý doktor rychle vstal a nachýlil se k němu.
"Už to přechází, o — Už je řp; ale to to šlehlo jako žhavým drátem — Tak prosím jeh — co u Henetů. Státně tam někdo?"
"A ne, rada mne někdy zve na housle. On sám je znamenitý muzikant a přítel muziky. Každý týden je u něho kvarteto. V adventě a v postě pokaždě velká akademie, to sežve muzikant a pomocník vědí; to tam vždycky býval baron Vračka, baron Mac-Nguven, taky guberniální rada, ten má krásný tenor."
"Hehle, Heldičku, samý baron," zašertoval kaplan; ale ta společnost mu imponovala.
"Ó také menší páni, velebný pane, jako já nebo Vítáček; to je kancelista u knížete Lobkovic, to jim je mistr na klavír, toho zvučívá, u appelačního rady Kaňky, u hraběte Sporka také býval, u madam Esterházyové, a všude, kde mají muškatilní akademie."
"A to tam u Henetů slyšel, milý doktore?" zaváhl řeč starý

kaplan, jenž nebyl nikterak hubední entusiast jako doktor.
"Ach, ty noviny! Prominou, velebný pane, málem bych byl zamluvil. Však nejsou veselé, Francouzové jsou už ve Štrajksku a táhnou po solné silnici rovnou na Vídeň."
"Tak! —" P. Vrba, jenž zatím usedl, spustil ruce na svrchníci. Ústa měl pootevřena, rozšířené oči zpod hustého obočí tkvěly nehnutě na doktorovi. Nemohl hneď ani promluvit. Held pokračoval:
"Ve Vídni je náramný zmatek, strach a hrůza, opravují šance a všude verbují, studenti se už chopili zbraně, taky feneslníci, kupečtí mládenci — A sem na hrad —" Held vstal, jakoby na odchod pomýšlel, "přijel kurýr —"
Teď teprve nabyl P. Vrba řeči. "Kam na hrad!" zvolal, "sem k nám? A co zas!"
"Aby prý všechno uhystali, že sem přijede dvůr."
"O to je zle! Když chtějí sem, když se už dvůr stěhuje —"
"Přijde prý a s ním taky ta francouzská princezna —"
"Která —"
"Decra popraveného Ludvíka a Marie Antonie —"
"Ta! Ach, chudáček, tu bych rád viděl!"
Doktor se usmál.
"No, do té doby, co přijede, budou snad za jako rýs, velebný pane. A půjdou zas ven, a knihami."
Starý kněz zakroužil hlavou.
"Ba, milý zlatý, myslím že pe, kdybych i byl zdrav. V těchhle zmatečích a nepokojích. Inter arma — vědí — Co pak teď taky vyhláší na světlo? Málo se říká a někdo si toho taky tuze nevinnuje. Je zle mezi lidem. Pan Kramerius taky stýská."
Za těch slov si doktor Held náhle sáhl na prsa, ohmatával kabát, pak i sáhl pod něj, do kapsy.
"A nemám to s sebou. Když říkají, že silent musae, aby viděli, že nej, zitra jim to přinesu."
"A co, co —"
"Pěkně skládání, bude jich ještě těžit." Bera klobouk, pojednou si vzpomněl: "Věra u barona Henneta jsem také slyšel, že má vlastenec rytíř Jeník —"
"Co je, povídej!" Pater Vrba sebou živě hnul a dychtivě upíral zrak na rty lékařovy.
"Měl na mále. Na podzim byl raněn, v nějaké šarvátkce, kdes u Limburka —"
"Zle —"
"Ležel mnoho neděl. Teď už zase slouží; psaní jeho došlo teprve teď, radovi Krtičkovi. No a teď si zas odpočinou, velebný pane, dost se namáhali —"
"Ó ne, žádné namáhání. Pozdřav jich Pán Bůh za to. Brabenečkové se v kolenu dost utulili; ale jak odejdou, začnou zas, to vím."
"Raději bych zůstal, velebný pane. Mám ještě cestu, a není veselá."
"Těžký pád nějaký —"
Doktor s kloboukem v ruce zastavil se u postele.
"Dost těžký pád, tak i tak. Jdu k Thomově tehny. Poslal mi prve listek."
"Ah, je zle —"
(Pokračování.)

Uzdravím Nemocné

Posílím Slabé

Největší Požehnání Věku Našeho

Nyní Zdarma Každému, i Vám.

Tajné Recepty Slavného Specialisty

Muži a ženy desátých dob měli by být silní, pracovat tak dlouho, rávat tak plně zdraví, plnit ducha i jaro, a soubor chuti k jídlu, rozšířit činnosti, a ve věčnosti, jako byli silní lidé starých časů. Jste-li, nebo ani nemoci v raze, nemoci v chuti i těle, nemoci na těle neb ducha — příte mi o tyto recepty, a začne vaše životní potěšení, a vaše potěšení, a vaše životní jaro, a budete cítit sobě všechno jaro a sílu a lásku k životu, jak jste cítili co děti a lidé zdraví.

Náša doba jest doba podvůhodná. Jest to doba ohromných vynálezů a odhalení nových tajemství vědy. Neopomíjete se zkrátití doba, kterého věda nám přinesla. Uvěte si, jaké závanení se nemoci a choroby o nich věda dokázala, jest nyní prostředek ke konání a dosažení toho, čeho člověk byl odepřen zdravím, by schopnost jeho se zdravě vyvíjela, a o zdravím choutkám a zdravě myslil. Ve zdravím stavu člověk jest silný, jasný, veselý, povýšil se svému a k bližnímu dobru činí. Jest každému dobrým druhem a všude rád viděn. On baví příjemně sám sebe, a baví své okolí, a jest eten a milován každým, a kým se stýká. Věda dokázala, že člověk chorý jest chorý pouze, poněvadž neví a nepečeoval o sebe tak, jak příroda určila by šli a o sebe se staral.

AC poznáváte Vaše nemoc neb chorobu v tem, kolikrát jest to Reuma, Lumbago, ledvinové, játr, ar, ardeční, plícní, krční, činné neb krvní, odově, žaludkové, střevní, neb močové a pohybné nemoci, choroby, slabosti neb choroby, které jsou možno učít se zdravím, a že jest možno se choroby vřediti. Vypíšte dolejší částice, a nebo příte na Dr. Jas. W. Kidd, Ft. Wayne, Ind. a já Vám pošlu moje recepty a knihy.

Užitečnou Knihu Zdarma

Vedle zhora říčených receptů zašlu Vám každému známou, Dra. KIDDA, proslavenou knihu "NEMOCNÉ LIDSTVA". Kniha obsahuje osmdesát stránek říčených nemocí, rad a receptů pro nemocné a choré. Každý muž a každá žena mají vědět co v té knize jest psáno. Návod jak rozpoznati jistý druh nemoci, jak se zachovávat v případě jistých druhů nemocí, jaké léky možno učít se zdravím. Návod jaké a jaké nemoci se mohou léčit a vyléčiti se zdravím, v důvěrnosti. Návod jak se vyléčiti nemocí, a jak se nemocí mají léčit, by jim vyléčeny jednou pro vždycky. Kniha, která Vám pomůže, a kterou zašlu každému ZDARMA, kdo má o ni ihned požádat.

Pro Bohaté i Chudé

Nemějte, Nevřte, neobdivujte hlavou. Nemějte, že jest cenná věc kdes se o zdraví jedná. JEDNĚTE NEM. Zde jest přifilešit by jest se učítec poučil, by jest Vaše choroby rozpoznati by jest se choroby znavily. Příte si o knihu dokud moje záoba knih českých není vyčerpána. Nežto Vás nie, pouze napsal mi dopisu, a vyplnění a zaslaní mi dolejšího částice.

Dokud záoba knih v české řeči říčených stačí, zašlu knihu každému, proto příte dneš. Nie nemůže strnutí, ale zdraví nabýt. A máte-li zdraví, budete mít vše, co jest spásné. Máte život zespádní, nepřijmíte, učinit život obdivným. NENÍ PRÁZDNOST VĚZÍ ano porokadlo, které praví: NEJ. VĚTŠÍM POKLÁDEM ČLOVĚKA JEST ZDRAVÍ.

KUPON BA-30 PRO ZDARMA RECEPTY A KNihu.

Dr. James W. Kidd, Fort Wayne, Indiana.

Aniž bych se Vám k počtu zavazoval, štádám Vás, byste mi zaslal zdarma a vyplacené, Vaše recepty a knihu NEMOCNÉ LIDSTVA.

Jméno:

Pošta:

Ulice, nebytkovní adresa:

Říši:

Blíže:

Přete si moji Knihu pro muže?

Reuma	Zaludeční	Choré ledviny	Slabé oči	Slabé srdce	Slabé žlázy	Slabé nervy	Slabé dýchání	Slabé trávení	Slabé spánek	Slabé paměť	Slabé sílu	Slabé zdraví	Slabé tělo	Slabé duše	Slabé srdce	Slabé žlázy	Slabé nervy	Slabé dýchání	Slabé trávení	Slabé spánek	Slabé paměť	Slabé sílu	Slabé zdraví	Slabé tělo	Slabé duše
-------	-----------	---------------	-----------	-------------	-------------	-------------	---------------	---------------	--------------	-------------	------------	--------------	------------	------------	-------------	-------------	-------------	---------------	---------------	--------------	-------------	------------	--------------	------------	------------

Pakli zapotřebí, napište jiné příznaky na kus papíru — dole.

Dobré pivo jest lek

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a odporučené lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

HUGO F. BILZ,

doručovatel Jetterova "GOLD TOP" lahvového piva

Telefon: Douglas 1542 Ind. A-1542

Objednejte sobě bednu tohoto věhlasného piva. Mám na skladě největší staré koflíky, stará vína, doulinky a likéry všeho druhu. Vše za nejnižší ceny.

Jetter's Brewing Co. pivo se čepuje.

Pamatujte sobě číslo 1324 Douglas Str., východo-severní roh. Úřadovna 117 již. 14. ul. 32-26

HUGO F. BILZ OMAHA, NEBRASKA

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

Pravidelné poštovní a paroplavební doprava

z Baltimore do Brémen

z Baltimeore do Brémen od \$57.⁵⁰ nahoru

Tito parníky mají pouze jednu třídu kajut, která obsahuje vše, co je třeba k pohodlnému cestování. Každý týden vyplouvá z Baltimore a přichází do Brémen. Každý týden vyplouvá z Baltimore a přichází do Brémen. Každý týden vyplouvá z Baltimore a přichází do Brémen.

Rhein, Main, Neckar, Cassel, Breslau, Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz.

A. SCHUMACHER & CO. No. 7 S. Gay St. Baltimore, Md.

H. CLAUBENBERG & CO. 95 Dearborn St. Chicago, Illinois.